

MĚSTSKÉ DIVADLO MLADÝCH V OSTRAVĚ

A. S. Makarenko

ZAČÍNÁME
ŽÍT.

A. S. MAKARENKO:

ZAČÍNÁME ŽÍT

Dramatisace: M. Stehlik, laureát státní ceny.

Režie: K. Dittler.

Výprava: O. Schindler.

Kostymy vypravila: S. Čiháková.

Paruky: F. Mička.

Osoby a obsazení:

A. S. Makarenko	J. Vrábl
Jekatěrina Antonovna	S. Šimberová
Bregelová	X. Dušková
Kalina Ivanovič	F. Labudek
Chalabuda	St. Sohr
Musij Karpovič	O. Janda
Burun	M. Koutný
Lapot'	S. Kramoliš
Matvěj	K. Ježek
Versněv	J. Holub
Toska	Š. Ranošová
Kuzma	J. Fukala
Anton	O. Wimmer
Perec	Př. Zezulka
Marusja	V. Fajkusová
Nataša	V. Lišková
Věra	J. Třebická

Přestávka po II. jednání.

PREMIÉRA 16. LISTOPADU 1954.

»Začínáme žít« je název Stehlikovy dramatisace románu A. S. Makarenka, sovětského učitele, který svůj život zasvětil výchově bezprizorných. Bezprizorní byli chlapci i děvčata, kteří ztratili za první světové války své rodiče, a odkázáni sami na sebe, žili a rostli na ulici. Zahnívající společnost carského Ruska plodila bezprizorné přímo masově. Města a silnice jich byly plné. Kradli, loupili i vraždili. A carské Rusko — příčina jejich mravní zkázy — mělo pro ně jen vězení a donucovací pracovny. Byl-li bezprizorný dopaden, vypálila mu tato společnost na čelo znamení zločince, provinilce a s tímto znamením šel celým svým nešťastným životem.

Velká říjnová socialistická revoluce, která otevřela všemu lidu brány k svobodnému životu bez vykořisťování, chtěla i těmto mladým lidem ukázat cestu do svobodného života. Úkol sovětské společnosti byl v tom, zbavit bezprizorné záporného postoje k životu ve společnosti, vrátit jim lidskou důstojnost a vypěstovat v nich sebevědomí člověka. Tento nesmírně těžký úkol vzal na sebe A. S. Makarenko. O své práci napsal románový deník kolonie bezprizorných — »Pedagogickou poemu«, jejíž první část je obsahem naší hry.

Naše dramatisace opouští chlapce a děvčata ve chvíli, kdy největší sovětský spisovatel Maxim Gorkij dává svolení k tomu, aby kolonie nesla jeho jméno. Ale tam život chlapců a děvčat nekončí, a obraz výchovné práce sovětské společnosti by byl zkreslený, kdybyste nevěděli, že se z nich stali lékaři, lodivodové, letci, šoféři, agronomové, učitelé. Jakým zázrakem dosáhl Makarenko — a po něm jiní obětaví učitelé bezprizorných — těchto výsledků? Tím, že na místo kapitalistického poměru k člověku jako k pracovní síle, kterou je možno vyssávat, postavil komunistickou morálku, jejíž hlavní zásadou je láska k člověku, víra v něho.

Drahý soudruhu!

V této chvíli my všichni, kolektiv kolonie Maxima Gorkého, ti slibujeme: Budeme žít krásně, radostně a rozumně. Každý z nás, gorkovec, bude se dívat na druhého gorkovce jako na svého nejbližšího a prvního druha, bude si ho vážit a chránit ho, pomáhat mu, když potřebuje pomoci a napravovat ho, když pochybí. Začneme žít nový život, který bude tak krásný, jak jen lidský život krásný být může. Staneme se poctivými dělníky a čestnými horníky své vlasti. To Ti slibujeme. Tvoji gorkovci.

Dopis kolonistů Maximu Gorkému.

